

10 po 100

DRABBLE

1971 Big Red Book
1980-ih Univ Birmingham
fantasy vs. sf

100 misli
potpuna priča
iznenađujuće

PAS

POJESTI

RUŽAN

DIJETE

KAMENO

10 po 100

zbirka drabble-ova

Split : Udruga F&ST – FantaSTikon, 2017.

Autori/ce zastupljeni/e u zbirci:

Antea Benzon

Lucija Blažević

Marko Jevtić

Mario Kovač

Magdalena Miličević

Nikola Radošević

Voditeljice radionice „10 po 100“:

Romana Jadrijević

Tea Juretić

Grafičko oblikovanje i prijelom teksta:

Romana Jadrijević

Fotografija na naslovnici:

Studio Testudo

Predgovori

FantaSTikon je splitska konvencija fantastike, igara i znanstvene fantastike koju organizira Udruga F&ST. Ove je godine doživio svoje treće izdanje, a s njim i radionica kreativnog pisanja „10 po 100”. Priče pred vama nastale su upravo na toj radionici i to u formi drabble-a, priče od stotinu riječi. Postavljena su četiri uvjeta: da priča bude potpuna, da ima barem neke elemente znanstvene fantastike ili fantasyja, da sadrži određene riječi i naravno, da ima točno stotinu riječi.

Ove godine posebno zahvaljujem Tei Juretić, koja je uskočila u ovu priču u trenutku potrebe i vrhunski ponijela tuđe riječi do njihovih najboljih završetaka.

Romana Jadrijević

U svijetu u kojem živimo vrijeme je najskuplja valuta i pažljivo biramo na što ćemo ga trošiti. Drabble, iako podrijetlo vuče iz osamdesetih godina prošlog stoljeća, savršeno pristaje u današnje užurbano okruženje. Njegova ga kratkoća čini pristupačnim širokom spektru čitaoca, konciznost ga čini dobrim izazovom iskusnom piscu, a jednostavnost sadržaja izvrsnim mjestom polaska početnicima.

Ovogodišnja tema priča je bila određena zadanim riječima, dio kojih su polaznici, pod pritiskom odbrojavanja pet sekunda, sami zadali sebi i svojim suučesnicima. Preostale riječi su inspirirane nagradama pripremljenim za pobjedničku priču.

Pred vama je voće treće radionice pisanja drabble-a „10 po 100”. Uživajte u njemu.

Tea Juretić

1. mjesto

Samo je jedna...

Početak 22. stoljeća, Ministarstvo demografije je zabranilo proizvoljno sklapanje brakova te uvelo zakonsku obvezu traženja idealnog partnera putem računalne usporedbe podataka.

Još kao dijete, vršnjaci su ga zlobno podbadali da je ružan kao pas, dok su ga vršnjakinje srca kamenog izbjegavale. Odrastajući bez oca uz prezaštitnički nastrojenu majku, pretvorio se u emocionalnog invalida.

Unijevši u računalo željene parametre, stisnuo je „enter”. Nestrpljivo je čekao usporedbu s podacima milijuna slobodnih žena tražeći najkompatibilniju za njega. Izjedao se od nervoze.

Kad su se konačno pojavili njeni podaci, zgroženo je promatrao hladni odsjaj ekrana iz kojeg mu je pogled uzvraćalo lice – vlastite majke.

2. mjesto

Vrata tube su se otvorila. Ispred nje stajao je neobičan, pomalo ružan android, vidljivo spreman da joj pomogne pri izlasku. „Dobar dan, gospođice Perković! Probudili ste se iz hibernacije te je sasvim normalno da se osjećate dezorijentirano.” Pridržavajući se za njega, stupila je na kameni pod prostorije. „Preporučljivo je da pojedete nešto nutritivno da nadomjestite nedostatak hranjivih tvari.” Odjenuvši ju u uniformu, vodio ju je do kantine. Sjećanja su počela navirati: njeni roditelji, djetinjstvo, kuća, pas... Gutajući prvi zalogaj hrane, gledala je kako android odlazi. Jedva je čula njegove posljednje riječi: „Test klon 398 nije izliječen. Započinjemo s buđenjem 399...”

Drobljenje kamenja odjekivalo je u Markovim ušima dok se približavao kamenoj zvijeri koja je čuvala dveri. Zvijer je gladovala, a dječakov dolazak je označavao vrijeme objeda. Mark stisne šaku oko dragocjenosti koju mu je učitelj dao dok se zvijer razdvajala od kamene gromade u koju je bila uklesana. Njene oči zažariše se gustom lavom, rastapajući kameno lice nagrđeno vremenom. Još par koraka do moćnih čeljusti sposobnih da ga smrve u prašinu. Mark se osmjehne, bacajući vulkanski dijamant prema zvijeri. Moćne ralje smrve dijamant, gutajući uz zadovoljavajuću tutnjavu. Zvijer se nagne prema Marku i on ju nježno pogladi. „Dobar tek, ljepotice.”

Sirena sa zelenim repom

Tonula je kroz duboko plavetnilo, začahurena u sigurnost mjehura. Sirena zelenog repa, koja bi uvijek plivala oko Zoinog čamca dok je ribarila, je bila tu. Dijelile su sve; ribu, more, dah. „Dođi meni, Zo.“ Zo je htjela. Bila je dijete s morem u krvi, zvalo ju je. „Ne mogu.“ I ona je imala dužnosti. Sirena se namršti, pokazavši red oštarih zubi. Mjehur se digne iz toplog zagrljaja mora, nazad do žala. Zo izađe na žalo, okrenuvši se kad začuje pljusak. Iza nje stajala je sirena. S oštrim zubima i kandžastim rukama. U haljini boje morske trave. „Doći ću tebi, Zo.“

Ušao sam u drevnu šumu na rubu grada u pratnji djeteta. Bio sam tragač za zakopanim magičnim predmetima. Iako sam mrzio tragati, volio sam iluziju slobode koju je priroda pružala.

Iznenada sam začuo jecaj, a moj lanac je postao tjesniji. Nisam mogao disati. Znatiželjno sam počeo okretati glavu unatoč boli.

Najružnija zvijer, bazilisk štoviše, prolazio je pored kamene statue koja je držala lanac. Moj lanac! Ne!

Zalajao sam jer psi to rade. Osjetio sam baziliskovu glad. Ili sam to možda bio ja – uvijek gladan. Zapitao sam se kakvog je okusa baziliskovo meso.

Šteta što nikad neću saznati iz njegove utrobe.

Magdalena Miličević

Prošlo je 20 godina i još nitko nije dovoljno lud da me oslobodi. Zarobljen sam u kamenom dvoru Matt. Što ti znaš, ti si i onako samo pas. I to ružan. Ne gledaj me tako, znaš da jesi. Da te ne volim, pojela bih te bez razmišljanja. Nekad sam bila najjača vila Sije, a sada gledam kako ću pojesti svog psa. Kako sam pala ovako nisko? Da me je dijete smekšalo. Ako su legende točne, on bi trebao biti ratnik kojem će moja glava biti trofej. Osjećam da je on taj, a ja ću biti ona koja će mu pomoći.

Dijete je pred večer izašlo iz kuće. U stopu ga je pratio nevjerojatno ružan, genetski nemodificiran pas.

Tapkajući zajedno, popeli su se na dubrovačke morske zidine. Dijete u potrazi za kakvom avanturom, a pas za tko zna čime. Put im je obasjavao niz lebdećih sijalica.

Zaigrano trčeći po kamenom kruništu, dijete je ugledalo objekt, malu reflektirajuću sferu. Uzelo ga je u ruke, načas pogledalo i bacilo preko ruba. Ne razmišljajući, pas je skočio za objektom. Dok je dijete još zbunjeno zurilo, u padu je zgrabio sfericu. Milisekundu prije udara u stijene, u prostoru se otvorila rupa i oboje ih pojela.